

GIÁ TRỊ KHOA HỌC VÀ CÁCH MẠNG CỦA CHỦ NGHĨA MÁC - LÊNIN VỀ CHÍNH TRỊ

★ PGS, TS LÊ MINH QUÂN

Viện Chính trị học,

Học viện Chính trị quốc gia Hồ Chí Minh

● **Tóm tắt:** *Giá trị khoa học và cách mạng của chủ nghĩa Mác - Lênin về chính trị thể hiện ở cách tiếp cận trên cơ sở thế giới quan, phương pháp luận duy vật biện chứng; tiếp cận chính trị từ hình thái kinh tế - xã hội; giành, giữ và thực thi quyền lực chính trị, quyền lực nhà nước là vấn đề cơ bản của chính trị; chính trị vừa là một khoa học, đồng thời là một nghệ thuật và chính trị của giai cấp công nhân là chính trị nhân văn, chính trị của sự giải phóng con người. Những giá trị đó có ý nghĩa là công cụ nhận thức khoa học và thực tiễn to lớn đối với việc phân bác các quan điểm sai trái, thù địch về chính trị, góp phần bảo vệ nền tảng tư tưởng của Đảng ta hiện nay.*

● **Tóm tắt:** *chính trị; quyền lực chính trị.*

1. Tiếp cận chính trị trên cơ sở thế giới quan và phương pháp luận duy vật biện chứng

Trước hết, theo quan điểm của chủ nghĩa Mác - Lênin, toàn bộ lịch sử loài người từ khi có giai cấp là lịch sử đấu tranh giành, giữ quyền thống trị giữa những giai cấp; giai cấp và mối quan hệ giữa các giai cấp gắn với những điều kiện vật chất, sản xuất và trao đổi. Quy luật phổ biến của lịch sử là giải quyết mối quan hệ biện chứng giữa lực lượng sản xuất và quan hệ sản xuất thông qua đấu tranh giai cấp, “cơ cấu kinh tế của xã hội luôn luôn là cái cơ sở hiện thực mà xét đến cùng ta phải dựa vào mối giải thích được tất cả thượng tầng kiến trúc là chế độ pháp quyền và chế độ chính trị,... của mỗi thời kỳ lịch sử nhất định”⁽¹⁾.

Việc xem xét chính trị phải bắt đầu từ phân tích kinh tế, trong đó sự phát triển của lực lượng

sản xuất, hình thức (chế độ) sở hữu tư liệu sản xuất cần được nhìn nhận là cơ sở kinh tế cơ bản của chính trị. Sự phát triển của sản xuất dẫn đến phân hóa giai cấp, đấu tranh giai cấp và làm xuất hiện chính trị, nhà nước.

C.Mác và Ph.Ăngghen viết: “Lịch sử tất cả các xã hội tồn tại từ trước đến ngày nay chỉ là lịch sử đấu tranh giai cấp. Người tự do và người nô lệ, quý tộc và bình dân, chúa đất và nông nô, thợ cả phường hội và thợ bần, nói tóm lại, những kẻ áp bức và những người bị áp bức, luôn luôn đối kháng với nhau, đã tiến hành một cuộc đấu tranh không ngừng, lúc công khai, lúc ngầm ngấm, một cuộc đấu tranh bao giờ cũng kết thúc hoặc bằng một cuộc cải tạo cách mạng toàn bộ xã hội, hoặc bằng sự diệt vong của hai giai cấp đấu tranh với nhau”⁽²⁾.

Chính trị là biểu hiện tập trung của kinh tế, chính trị là “kinh tế được cô đọng” lại. Tuy nhiên, theo quan điểm của chủ nghĩa Mác - Lênin, chính trị lại không thể không “chiếm địa vị hàng đầu so với kinh tế”, lập trường chính trị đúng đắn là cơ sở để giữ vững sự thống trị, hoàn thành nhiệm vụ sản xuất và nếu “chùng nào người ta chưa phân biệt được lợi ích của giai cấp này hay giai cấp khác,... thì vẫn là kẻ ngốc nghếch, bị người khác lừa bịp và tự lừa bịp mình về chính trị”⁽³⁾, bởi chính trị là lĩnh vực quan hệ giữa người với người, giữa các giai cấp, giữa hàng triệu con người, là sự tham gia vào công việc nhà nước, xác định mục tiêu, hình thức, nhiệm vụ và nội dung hoạt động của nhà nước... trong việc tổ chức đời sống xã hội, trước hết là tổ chức sản xuất và giải quyết vấn đề lợi ích trong xã hội.

Chính trị là một phạm trù lịch sử, sẽ mất đi khi những điều kiện cho sự tồn tại của nó không còn nữa; chính trị sẽ tự tiêu vong khi tính tất yếu kinh tế làm cho tính tất yếu chính trị của sự tiêu vong ấy đã chín muồi. Là một hiện tượng tạm thời của lịch sử, nhưng chính trị tồn tại rất lâu dài, từ khi có chế độ nô lệ cho tới khi chủ nghĩa cộng sản văn minh hoàn toàn được xác lập. Sự phát triển của sản xuất sẽ đến lúc sự tồn tại của các giai cấp không những không cần thiết, mà còn cản trở trực tiếp cho sản xuất, khi đó giai cấp cũng không còn nữa. Giai cấp tiêu vong thì nhà nước cũng tiêu vong; khi xã hội được tổ chức lại thành nền sản xuất trên cơ sở liên hiệp tự do và bình đẳng giữa những người sản xuất thì nhà nước sẽ xếp “bên cạnh cái xa kéo sợi và cái rìu bằng đồng” trong “viện bảo tàng đồ cổ”.

Tiếp cận chính trị trên cơ sở của thế giới quan và phương pháp luận duy vật biện chứng có ý nghĩa nền tảng và phương pháp luận để phê phán, chống lại quan niệm sai lầm về lịch sử khi đi tìm nguyên nhân của biến đổi lịch sử ở tư

tưởng con người, coi những chuyển biến lịch sử, chính trị là quan trọng nhất và chi phối toàn bộ lịch sử; phê phán thế giới quan tư sản xem chính trị dường như tách rời kinh tế, chính trị không phải là công việc của người lao động (lao động làm thuê) mà chỉ có thể là công việc của giai cấp tư sản (giới chủ tư bản); v.v..

Cách tiếp cận của chủ nghĩa Mác - Lênin về chính trị cũng tạo lập trường khoa học và cách mạng để phản bác các quan điểm sai trái, thù địch khi cho rằng chính trị là “lĩnh vực của tinh thần”, của “ý chí tự do”; nhà nước là “sự thống trị của lý trí tự nó”... không phụ thuộc vào điều kiện kinh tế và xã hội cụ thể; những luận điệu cho rằng ở nước ta không thể kết hợp kinh tế thị trường với định hướng XHCN; kinh tế thị trường và nhà nước pháp quyền nhất thiết phải có và có ngay xã hội dân sự (xã hội dân sự kiểu phương Tây) tương ứng; hoài nghi việc xây dựng nhà nước pháp quyền XHCN dưới sự lãnh đạo của Đảng; v.v..

Các quan điểm sai trái, thù địch trên bắt nguồn từ cách nhìn nhận giáo điều, dùng các tiêu chí của kinh tế và chính trị tư sản để xem xét công cuộc đổi mới theo định hướng XHCN ở nước ta. Trong khi đó, Đảng, Nhà nước và nhân dân ta đã và đang giải quyết thành công mối quan hệ giữa đổi mới kinh tế và đổi mới chính trị theo quan điểm của chủ nghĩa Mác - Lênin, đổi mới kinh tế tạo ra tiền đề, điều kiện và yêu cầu cho đổi mới chính trị; đổi mới chính trị (hệ thống chính trị), chính sách đáp ứng yêu cầu và tạo điều kiện cho đổi mới, phát triển kinh tế - xã hội. Sự lãnh đạo đúng đắn của Đảng có ý nghĩa quyết định đối với đổi mới kinh tế, chính trị và xã hội.

2. Tiếp cận chính trị từ hình thái kinh tế - xã hội, chính trị là chính trị của một hình thái kinh tế - xã hội

Cách tiếp cận chính trị từ hình thái kinh tế - xã hội theo quan điểm của chủ nghĩa Mác -

Lênin cho thấy, mỗi xã hội đều được kết cấu theo một hệ thống, bao gồm các yếu tố kinh tế, chính trị, văn hóa và xã hội (theo nghĩa hẹp) cấu thành xã hội ấy. Lực lượng sản xuất và quan hệ sản xuất với cơ sở hạ tầng và kiến trúc thượng tầng tương ứng tạo nên một hình thái kinh tế - xã hội nhất định. Lực lượng sản xuất quy định quan hệ sản xuất, cơ sở hạ tầng quy định kiến trúc thượng tầng, kinh tế - xét đến cùng - quy định chính trị.

Theo quan điểm của chủ nghĩa Mác - Lênin, chính trị là chính trị của một hình thái kinh tế - xã hội nhất định. Chính trị luôn có nội dung cụ thể phù hợp với một phương thức sản xuất nhất định. Cơ cấu và các quan hệ kinh tế là cơ sở chủ yếu của chính trị và sự thay đổi của nó. Chính trị bắt nguồn từ kinh tế, từ khi có chế độ sở hữu tư nhân về tư liệu sản xuất, giai cấp nào sở hữu các tư liệu sản xuất chủ yếu thì giai cấp ấy trở thành giai cấp thống trị. Tuy nhiên, chính trị phải là chính trị của sự phát triển sản xuất, giai cấp thống trị, cầm quyền nào phát triển được sản xuất thì duy trì được quyền thống trị của mình và ngược lại.

Theo quan điểm của chủ nghĩa Mác - Lênin, giai cấp vô sản tiến hành đấu tranh giai cấp giành lấy chính quyền và xây dựng chế độ xã hội mới "là do toàn bộ xã hội tư bản đã vạch ra từ trước". Chính trị và đấu tranh chính trị - do vậy - chỉ là "thủ đoạn", là "giai đoạn thứ nhất của giai cấp công nhân" nhằm giải phóng giai cấp, xã hội và con người về mặt kinh tế. "Công cuộc giải phóng giai cấp công nhân về mặt kinh tế là một mục tiêu vĩ đại mà mọi phong trào chính trị phải phục vụ như một phương tiện"⁽⁵⁾.

Chính trị của giai cấp vô sản hướng chủ yếu vào việc giải phóng mọi năng lực sản xuất của xã hội, đồng thời hướng vào việc xóa bỏ lao động làm thuê và giải phóng lao động, giải phóng về kinh tế, tạo ra những điều kiện vật chất cho việc ra đời một xã hội mới nhân đạo và văn minh.

Cuộc đấu tranh ấy diễn ra theo quá trình phát triển từ thấp đến cao, từ đấu tranh kinh tế đến đấu tranh tư tưởng, đấu tranh chính trị và hình thành đảng của giai cấp công nhân và tất yếu dẫn đến chuyên chính vô sản - giai cấp vô sản được tổ chức thành giai cấp thống trị trong xã hội.

Tiếp cận chính trị từ hình thái kinh tế - xã hội, chính trị là chính trị của một hình thái kinh tế - xã hội có ý nghĩa phương pháp luận khoa học và là công cụ khoa học để phản bác quan điểm sai trái, thù địch cho rằng chính trị, nhà nước chỉ là quyền lực công cộng, chỉ là ý chí chung của công dân (theo kế ước xã hội); chính trị và nhà nước không có tính giai cấp; chính trị và nhà nước là của chung mọi giai cấp; có mô hình chế độ chính trị, hệ thống chính trị chung, "phổ biến"; cần "nhập khẩu" mô hình chế độ, hệ thống chính trị, dân chủ, đa đảng từ phương Tây cho các quốc gia khác; v.v..

Thực tế lịch sử chính trị thế giới đã và đang chứng minh tính thực tiễn của giá trị khoa học và cách mạng trong cách tiếp cận chính trị từ hình thái kinh tế - xã hội: tính chính trị là ở chỗ, nhà nước thực hiện quyền lực công, nhưng lại do lợi ích, quyền lực của giai cấp thống trị chi phối; mỗi hình thái kinh tế - xã hội đều có kết cấu chính trị (chế độ chính trị, hệ thống chính trị, đảng phái và tổ chức chính trị - xã hội) riêng; mỗi kết cấu chính trị ấy chủ yếu dựa trên nền tảng của kinh tế (và các yếu tố lịch sử, văn hóa, tôn giáo, v.v.) trong mỗi hình thái kinh tế - xã hội nhất định. Chẳng hạn, trong hình thái kinh tế - xã hội tư bản, nền kinh tế thị trường tư bản là cơ sở cho nền chính trị, dân chủ, đa đảng, nhà nước "tam quyền phân lập"... Không thể có nền chính trị, chế độ chính trị, hệ thống chính trị chung cho mọi hình thái kinh tế - xã hội, mọi quốc gia, mặc dù có thể có sự giao lưu, kế thừa những giá trị có tính phổ biến, có tính kỹ thuật chính trị nào đó giữa các hình thái kinh tế - xã hội, các quốc gia khác nhau.

3. Giành, giữ và thực thi quyền lực chính trị, quyền lực nhà nước là vấn đề cơ bản của chính trị

Quyền lực chính trị - theo quan điểm của chủ nghĩa Mác - Lênin - là ý chí của giai cấp, tầng lớp xã hội này chi phối giai cấp, tầng lớp xã hội kia, buộc họ phải tiếp thu và quyền lực ấy lấy sự phục tùng làm tiền đề. C.Mác và Ph.Ăngghen viết: “Quyền lực chính trị, theo đúng nghĩa của nó, là bạo lực có tổ chức của một giai cấp để trấn áp một giai cấp khác”⁽⁵⁾. Quyền lực chính trị là một hiện tượng, một quá trình tất yếu khách quan, được hình thành từ yêu cầu phối hợp sản xuất và phân phối trong mỗi ngành lao động và toàn xã hội; không thể xóa bỏ được quyền lực, vì muốn xóa bỏ quyền lực phải xóa bỏ bản thân nền sản xuất; những điều kiện để tiến hành sản xuất và lưu thông sản phẩm làm cho quyền lực trở nên tất yếu. Những điều kiện vật chất và lưu thông ngày càng phức tạp, sự phát triển của đại công nghiệp ngày càng mạnh mẽ sẽ mở rộng phạm vi và hiệu dụng của quyền lực.

Chính trị trước hết luôn là vấn đề quyền lực, vấn đề chính quyền; nhà nước là tổ chức bạo lực của giai cấp này với giai cấp kia, là hình thức hoàn chỉnh nhất của quyền lực chính trị, thực hiện dân chủ và chuyên chính vì lợi ích của giai cấp cầm quyền. Theo V.I.Lênin, chính trị đòi hỏi phải “nắm lấy cái căn bản nhất trong chính trị: tức là việc tổ chức chính quyền nhà nước”⁽⁶⁾, vấn đề cơ bản của mọi cuộc cách mạng là chính quyền. Mọi giai cấp muốn nắm quyền thống trị trước hết phải giành lấy chính quyền để thể hiện lợi ích của mình như là lợi ích phổ biến của xã hội. Việc giành chính quyền có thể bằng phương pháp hòa bình hay bạo lực, nhưng chủ yếu vẫn bằng bạo lực (sức mạnh quân sự, chính trị...).

Trong tính hiện thực của nó, quyền lực chính trị là biểu hiện tập trung của quyền lực kinh tế,

lợi ích kinh tế. Quyền lực chính trị tất yếu thuộc về giai cấp, tầng lớp xã hội đại biểu cho phương thức sản xuất tiên tiến và do đó đại biểu cho lợi ích chung của xã hội. Việc nắm giữ quyền lực chính trị đòi hỏi phải xây dựng và củng cố chế độ sở hữu tư liệu sản xuất như là nền tảng kinh tế và xã hội của giai cấp cầm quyền.

Trong cuộc đấu tranh của giai cấp vô sản chống lại giai cấp tư sản, thừa nhận đấu tranh giai cấp dẫn đến chuyên chính vô sản là “hòn đá thử vàng” đối với người mácxít chân chính; là thái độ thật sự khoa học và cách mạng trong nhận thức và hành động chính trị. Vì nhà nước là một tổ chức quyền lực đặc biệt, nó là tổ chức bạo lực dùng để trấn áp một giai cấp nào đó, nên sản phẩm đích thực của cách mạng vô sản phải là “nhà nước, tức là... giai cấp vô sản được tổ chức thành giai cấp thống trị”⁽⁷⁾; “hoặc là chuyên chính tư sản hoặc là chuyên chính vô sản, - không hiểu được như thế thì thật là không hiểu một tý gì về học thuyết chính trị và kinh tế của Mác”⁽⁸⁾.

Giải quyết vấn đề chính quyền, chính sách, quan hệ và lợi ích giai cấp... theo quan điểm của chủ nghĩa Mác - Lênin vẫn tiếp tục cả sau khi giai cấp mới đã giành được chính quyền dưới những hình thái mới. Chẳng hạn, khi trở thành giai cấp cầm quyền, giai cấp vô sản bắt đầu thích ứng với công việc mới, yêu cầu mới; phải học cách lãnh đạo, quản lý; thực hiện tốt nhất sự ủy quyền của nhân dân. Chính trị lúc này cần chuyển trọng tâm vào kinh tế và nhiệm vụ hàng đầu là phát triển kinh tế, lôi cuốn đông đảo nhân dân tham gia quản lý kinh tế và xã hội. Đảng và nhà nước phải xác định được đường lối, chính sách phát triển kinh tế - xã hội đúng đắn và tổ chức thực hiện thắng lợi đường lối, chính sách đó.

Ph.Ăngghen phân tích: “chúng tôi đấu tranh cho chuyên chính của giai cấp vô sản để làm gì, nếu quyền lực chính trị bất lực về kinh tế? Bạo

lực (tức quyền lực nhà nước) - cũng là một sức mạnh kinh tế”⁽⁹⁾. Nhiệm vụ chính trị chủ yếu của giai cấp công nhân và nhân dân lao động sau khi giành được chính quyền chủ yếu là “xây dựng nước nhà về mặt kinh tế”.

Việc giành, giữ chính quyền và thực thi quyền lực nhà nước - theo quan điểm của chủ nghĩa Mác - Lênin - cần tới việc xác lập và giữ vững sự lãnh đạo, cầm quyền của đảng chính trị, hiệu lực quản lý của nhà nước và những liên minh giai cấp nhất định. Việc giành, giữ chính quyền của giai cấp vô sản đòi hỏi phải liên minh chặt chẽ với giai cấp nông dân và các tầng lớp lao động khác, kết hợp đúng đắn việc giải quyết vấn đề giai cấp với vấn đề dân tộc, giải phóng giai cấp vô sản với giải phóng các dân tộc bị áp bức nhằm đưa lại nhiều nhất những cơ hội để nhân dân thực hiện được quyền làm chủ của mình; phát huy có hiệu quả nhất tính chủ động sáng tạo của quần chúng trong việc xây dựng chế độ mới.

V.I.Lênin viết: “Thành công trong lãnh đạo và quản lý là ở chỗ biết *liên hệ với quần chúng*. Sống trong *lòng* quần chúng. Biết *tâm trạng* quần chúng... Biết đến với quần chúng. Gained được lòng tin tuyệt đối của quần chúng”⁽¹⁰⁾. Cần phải học tập và rèn luyện tinh thần, thái độ và phương pháp ứng xử dân chủ với nhân dân cùng với việc học tập các tri thức khoa học, luật pháp, kỹ thuật quản lý và buôn bán. Và “*lựa chọn người và kiểm tra sự thực hiện*. Đó là vấn đề then chốt”⁽¹¹⁾.

Vấn đề giành, giữ và thực thi quyền lực chính trị, quyền lực nhà nước với tính cách là vấn đề cơ bản của chính trị theo quan điểm của chủ nghĩa Mác - Lênin trở thành phương pháp, luận cứ khoa học trong đấu tranh phản bác các quan điểm sai trái, thù địch ở nước ta hiện nay, khi họ phê phán, bác bỏ sự cần thiết của chuyên chính vô sản; xuyên tạc sự lãnh đạo của Đảng, vai trò quản lý của Nhà nước; cổ súy tư tưởng dân túy,

đòi đa nguyên, đa đảng, phi chính trị hóa lực lượng vũ trang; phủ nhận chế độ sở hữu toàn dân về đất đai, tài nguyên quốc gia; v.v..

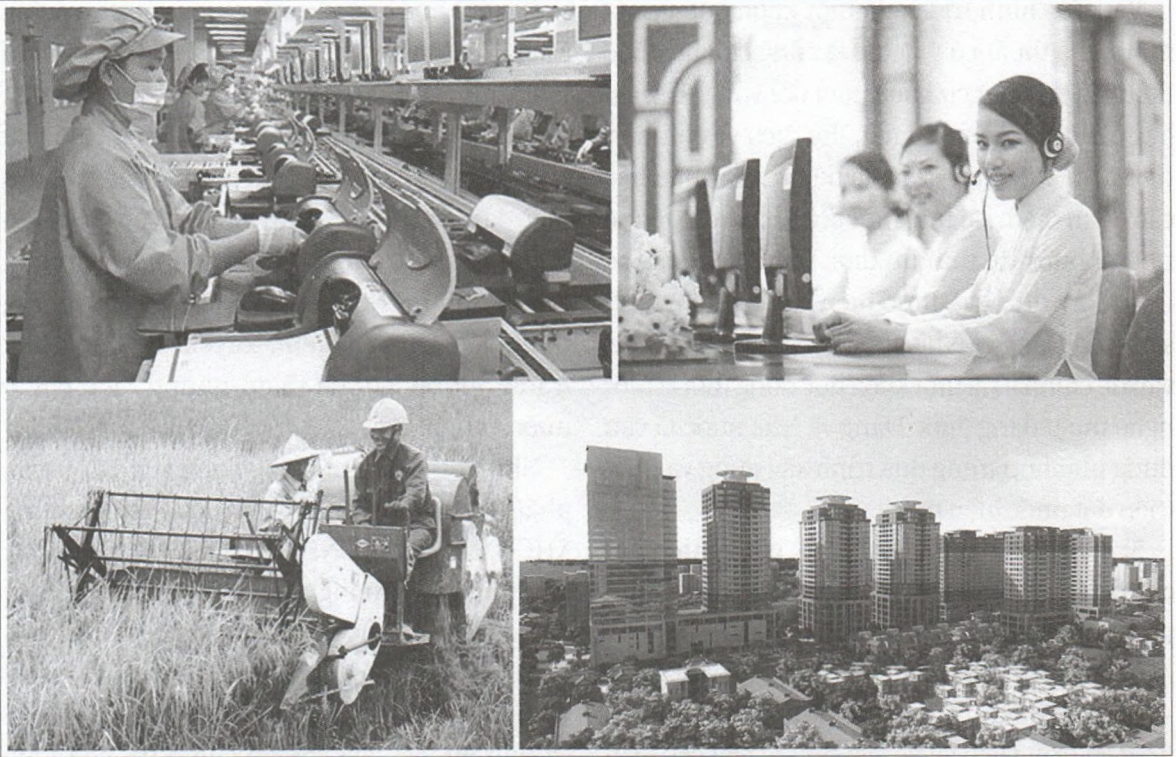
Ngược lại, xây dựng, chỉnh đốn Đảng và hệ thống chính trị trong sạch, vững mạnh nhằm giữ vững sự lãnh đạo của Đảng, quản lý của Nhà nước, bảo đảm quyền làm chủ của nhân dân luôn là vấn đề chính trị căn cốt ở nước ta.

4. Chính trị là một khoa học, đồng thời là một nghệ thuật

Là một khoa học, chính trị có cái lôgic khách quan và nội tại của nó. Chính trị buộc người ta phải tính đến tất cả các lực lượng, các nhóm, các đảng phái, các giai cấp; phải chú ý đến kinh nghiệm của quần chúng và quốc tế; v.v. chứ không phải chỉ căn cứ vào mong muốn chủ quan. V.I.Lênin khẳng định: “Chính trị có tính lô-gic khách quan của nó, không phụ thuộc vào những dự tính của cá nhân này hay cá nhân khác, của đảng này hay đảng khác”⁽¹²⁾.

Là một nghệ thuật, chính trị vừa đòi hỏi sự vững vàng, kiên định về nguyên tắc, mục tiêu, phương hướng và chiến lược, lại vừa sáng tạo, linh hoạt về phương pháp, sách lược và phương pháp hoạt động. Nghệ thuật chính trị là sự mềm dẻo, biết tính đến những điều kiện khách quan đã thay đổi để thay đổi sách lược, lựa chọn những con đường khác nhau để đến đích, để giành thắng lợi. Vấn đề là, cần phân biệt sự kiên định về nguyên tắc với tính thủ cựu, bảo thủ, lạc hậu; giữa linh hoạt, mềm dẻo với sự dao động, ngả nghiêng hay cơ hội; v.v..

V.I.Lênin căn dặn: “Khi mà chính trị đòi hỏi một sự chuyển biến kiên quyết, một sự mềm dẻo và một bước quá độ khéo léo thì những người lãnh đạo phải hiểu được điều ấy”⁽¹³⁾. Cách mạng cần được nhận thức một cách khoa học để hành động hợp quy luật, sáng tạo, có tổ chức và được lãnh đạo chặt chẽ chứ không phải là ý chí chủ

Việt Nam kiên định phát triển nền kinh tế thị trường định hướng XHCN _ Ảnh: vov.vn

quan, phiêu lưu, vô chính phủ của một lực lượng hay cá nhân nào.

Là một nghệ thuật, chính trị còn đòi hỏi phải nắm vững tình thế và thời cơ cách mạng. Tình thế cách mạng là những biến đổi trong các quan hệ và mâu thuẫn giai cấp, xã hội và những phản ứng tương ứng của các giai cấp, lực lượng xã hội, xác định chiều hướng, tính chất vận động của một cuộc cách mạng; thời cơ cách mạng là tổng hợp của những nhân tố khách quan và chủ quan đã chín muồi trong sự tiến triển của các quan hệ, mâu thuẫn giai cấp, xã hội.

Ở thời điểm có tính bước ngoặt của cách mạng, chính trị không dừng lại ở lý thuyết mà là thực hành, ở sự khảo duyệt của thực tiễn. Chính trị còn đòi hỏi phải xử lý sáng suốt, khôn ngoan vấn đề thỏa hiệp có nguyên tắc. Linh hoạt trong lựa chọn phương pháp giành chính

quyền, bạo lực chỉ là “bà đỡ” của cách mạng. Khôn khéo trong khởi nghĩa giành chính quyền là một nghệ thuật.

Là một khoa học và nghệ thuật, chính trị của giai cấp công nhân đòi hỏi sự kết hợp chặt chẽ giữa mục tiêu cách mạng với phương pháp, bước đi khoa học phù hợp với thực tế khách quan. Có tinh thần cách mạng thật sự thì sẽ đạt đến tính khoa học thật sự và sẽ tìm được cách thể hiện ở lý luận và thực tiễn chính trị thật sự. Khi có chính quyền, đảng và nhà nước của giai cấp công nhân phải bảo đảm tính khoa học và nghệ thuật trong xây dựng và thực hiện đường lối, chính sách phát triển kinh tế - xã hội, bảo đảm quốc phòng, an ninh, đối nội và đối ngoại đúng đắn trên cơ sở văn hóa chính trị của giai cấp công nhân - văn hóa mang tinh thần cộng đồng, trung thực, thẳng thắn, có trách nhiệm và nhân văn.

Vấn đề chính trị vừa là một khoa học vừa là một nghệ thuật có ý nghĩa là công cụ khoa học (luận điểm, luận cứ khoa học) đối với việc phản bác các quan điểm sai trái, thù địch về chính trị ở nước ta hiện nay, nhất là đấu tranh phản bác các quan điểm sai trái, thù địch khi xuyên tạc về những bước đi, tính ưu tiên, toàn diện, cụ thể trong xây dựng và thực hiện đường lối, chính sách của Đảng và Nhà nước ta. Thực tế cho thấy, vấn đề chính trị là một khoa học đồng thời là một nghệ thuật đang được Đảng và Nhà nước ta vận dụng phù hợp trong quá trình xây dựng và phát triển đất nước hiện nay.

5. Chính trị của giai cấp công nhân là chính trị nhân văn, chính trị của sự giải phóng xã hội, giải phóng con người

Các quan điểm về chính trị của chủ nghĩa Mác - Lênin là sự khoa học hóa tư tưởng nhân văn từng có trong lịch sử về giải phóng giai cấp, giải phóng xã hội, giải phóng con người; chỉ ra tính tất yếu kinh tế trong đấu tranh xã hội dẫn đến đấu tranh chính trị, từng bước xóa bỏ tận gốc các quan hệ kinh tế và xã hội sản sinh ra chế độ người áp bức, bóc lột người; chỉ ra sự vận động khách quan của lịch sử dẫn đến việc giai cấp công nhân cùng với nhân dân lao động giành lấy chính quyền và xây dựng xã hội mới như một "liên hiệp tự do" - nơi "tự do của người này là tiền đề của tự do của người kia".

Sự thống nhất giữa tính giai cấp và tính nhân loại, giữa mục tiêu giải phóng dân tộc, giải phóng giai cấp và mục tiêu giải phóng xã hội nói chung, theo quan điểm của chủ nghĩa Mác - Lênin, là một nguyên tắc, một yêu cầu mà những người cộng sản phải tuân theo. Chính trị của giai cấp công nhân cuối cùng phải là công việc của nhân dân, công việc của giai cấp vô sản, "là thái độ của giai cấp vô sản đang đấu tranh tự giải phóng mình chống giai cấp tư sản toàn thế giới"⁽¹⁴⁾.

Giá trị khoa học và cách mạng của chủ nghĩa Mác - Lênin về chính trị của giai cấp công nhân là chính trị nhân văn, chính trị của sự giải phóng con người, trở thành luận điểm, luận cứ cho việc phản bác các quan điểm sai trái, thù địch khi phủ nhận tính ưu việt của chế độ chính trị, hệ thống chính trị và nền dân chủ XHCN, những luận điệu thổi phồng những thiếu sót, khuyết điểm, xuyên tạc cuộc đấu tranh phòng, chống tham nhũng, tiêu cực ở nước ta hiện nay.

Những thành tựu trong công cuộc đổi mới, phát triển nền kinh tế thị trường định hướng XHCN, đẩy mạnh CNH, HĐH, hội nhập quốc tế, giữ vững quốc phòng, an ninh, bảo đảm phòng, chống thiên tai, dịch bệnh và tăng cường an sinh xã hội... đang chứng minh sinh động cho giá trị tư tưởng về chính trị của chủ nghĩa Mác - Lênin và tính ưu việt của chế độ chính trị, hệ thống chính trị, chính sách của Đảng và Nhà nước ta hiện nay □

Ngày nhận bài: 6-9-2022; Ngày bình duyệt: 2-10-2022; Ngày duyệt đăng: 26-10-2022.

(1) C.Mác và Ph.Ăngghen: *Toàn tập*, t.19, Nxb Chính trị quốc gia Sự thật, Hà Nội, 1995, tr.303.

(2), (5), (7) C.Mác và Ph.Ăngghen: *Toàn tập*, t.4, Sđd, tr.596-597, 628, 626.

(3), (6) V.I.Lênin: *Toàn tập*, t.23, Nxb Chính trị quốc gia Sự thật, Hà Nội, 2005, tr.57, 302.

(4) C.Mác và Ph.Ăngghen: *Toàn tập*, t.16, Sđd, tr.705.

(8) V.I.Lênin: *Toàn tập*, t.38, Sđd, tr.371.

(9) C.Mác và Ph.Ăngghen: *Toàn tập*, t.37, Sđd, tr.683.

(10), (11) V.I.Lênin: *Toàn tập*, t.44, Sđd, 450.

(12) V.I.Lênin: *Toàn tập*, t.14, Sđd, tr.246.

(13) V.I.Lênin: *Toàn tập*, t.43, Sđd, tr.87.

(14) V.I.Lênin: *Toàn tập*, t.41, Sđd, tr.482-483.